

Alleen schakelvischers en natuurliefhebbers dringen daarin door.

Daar 't niet onze eerste tocht hierheen is, duurt het niet lang, of we doen de futen en koeten in 't slootje opvliegen, om na enkele minuten op een wijd water te komen.

We laten de riemen eens rusten, om om ons heen te zien. Alles om je heen is riet en niets dan riet. Alleen is dit nu en dan onderbroken door een enkel wilgenboschje. Het water is spiegelglad en zóó helder, dat we de schaduw van de giek op den bodem kunnen zien. De zon staat al aardig hoog aan de onbewolkte gloeiende lucht, maar in onze roeikleeren, met bloote armen en knieën, heeft de warmte geen vat op ons.

De torens helpen je, om den weg te vinden en zoo sturen we vrijwel op de plaats aan waar 't vorig jaar de kolonie was.

We komen er... geen vogel te zien. Erg teleurgesteld zijn we niet. Ook vorige keeren hadden we al gemerkt, dat bijna ieder jaar de meeuwen hun broedplaatsen verleggen. Waar zouden ze nu dit jaar weer zitten? Ver zullen ze niet zijn en daarom gaan we in koor

schreeuwen, om ze op te schrikken. Succes hebben we, want al gauw zien we in de verte een groot aantal witte stipjes glinsteren in de zon.

Weer aan 't roeien, tusschen eilandjes door, onze riemen intrekking, om door de nauwe slootjes te komen, die de grootere plassen verbinden. Telkens zitten we haast vast in uitgestrekte »platen« van drijvende waterplanten. Daar wordt de tocht onverbiddelijk gestuit door een breeden dam, die den plas afsluit. Nu uitstappen, de giek even over land brengen en na een kwartier zitten we alweer te trekken, om al gauw de kolonie te naderen. Bij onze komst vliegen honderden meeuwen op, onder een helsch gekrijsch en daartusschen klinken de scherpe gilletjes van de zwarte sterntjes. Wat een prachtig gezicht, al die door elkaar zeilende vogels! De grutto's, die een eindje verder op een stukje land wonen, worden door het misbaar geheel van streek en vliegen jammerend tusschen de meeuwen rond. We maken nu de giek vast en stappen aan land.

De kolonie is omgeven door een dam, die er in den vorm van een rechthoek omheen loopt. Van uit dezen dam gaan verscheidene kleinere, die de kolonie in stukken verdeelen. (Foto 1).

We blijven stil zitten wachten, tot de meeuwen kalmeeren. Dit duurt niet lang. Onder-tusschen eten we onze boterhammen en gaan dan zoeken naar nesten. We loopen een paar zijdammen op en jawel hoor!... waar de meeuwen zijn neergestreken, liggen de nesten zoo dicht en zooveel, dat wij al gauw niet verder durven, uit vrees de eieren stuk te trappen. We kieken een nest met drie eieren (Foto 3) en begeven ons weer naar de boot. Onderweg vliegt opeens een meerkoet met vreeselijk geweld uit den wal op. Wij er naar toe en werkelijk vinden we een nest met 8 eieren. Mooie eieren, die meerkoeteieren: witgeel, met zwarte spikkeltjes. Het nest bestaat uit dikke biezen, net als de meeuwennesten.

onze beschouwingen van het futennest niet gezien. Ze waren zoo nijdig, dat we dachten vlak bij de nesten te zijn. In de meening, dat de nesten van de sterna nigra altijd op het water drijven, maakten we geen illusies en waren alledrie verbaasd, toen we verder tusschen het riet door, op een kale plek, zoowat een twintig nesten zagen, die we dadelijk herkenden als nesten van den zwarten stern. (Foto 3). De legsels waren allemaal voltallig, wat ons deed vermoeden, dat de eieren al bebroed waren. Onze fotograaf werd bang voor hun evoluties en om toch een nest te fotografeeren, verzocht hij mij, met een stok boven zijn hoofd te zwaaien, om de sterntjes, die inderdaad gevaarlijk te keer gingen op een afstand te houden. Het is ook een alles behalve prettige gewaarwording voor een oningewijde, wanneer hij zoo'n scherpe vogelsnavel, op nog geen decimeter afstand, langs zijn hoofd ziet scheren met de snelheid van een pijl.

Nu we weten, dat ook andere vogels tusschen de meeuwen broeden, willen we meer zien.

Onze gewone taktiek, om stil te zitten wachten, gelukt nu echter niet en een onzer maakt van den tijd gebruik om de meeuwenkolonie en het meerkoetnest te kieken. We loopen zoowat te dolen en besluiten, straks de grutto's op het naburige land een bezoek te brengen, als eensklaps mijn vriend uitroept: »Kijk eens, wat's dat voor een nest en wat gekke ruwe eiers!» Ik er opaf en het blijkt een futennest en wel met vijf eieren (Foto 2). Zooveel had ik er nog nooit in één nest aangetroffen. Het zit mooi verborgen tusschen 't riet. Allerlei planten, zeker van den bodem opgevischt, zijn over de eieren gekrabbd, zoodat de ontdekking een wonder mag heeten.

Het kieken gaat nogal met wat moeilijkheden gepaard, want de fotograaf moet tot aan zijn knieën toe in het water. Alles gaat echter goed. We zijn nu een heel eind van de boot afgedwaald en als we opzien, bemerken we tot onze verbazing een groot aantal zwarte sterntjes boven ons hoofd. We hadden ze onder

De sterntjes trachtten ons op allerlei manieren schrik aan te jagen. Nu eens verhieven ze zich allen tegelijk in de lucht en vielen plotseling, om dan in kringen om ons heen te zwaaien. Dan vlogen ze een eind weg en kwamen recht op je aanzetten, schijnbaar vast besloten, om hun scherpe snavel in je gezicht te boren. We bleven evenwel kalm wachten tot de fotograaf zijn werk gedaan had.

Nu nemen we afscheid van sterntjes en meeuwen om de weidevogels op te zoeken, daar de lust om te kijken onzen fotograaf te pakken heeft. We roeien nu naar het weiland van de grutto's, die onze komst al bemerkt hebben. Enkele kempaantjes echter, storen zich niet aan het kabaal van de grutto's en voeren hunne spiegelgevechten uit, vlak achter een wilgenboschje.

Gruttonesten zoeken, kunnen we wel en spoedig hebben we er een met vier eieren. Het gras is al hoog en vormt een aardig koepeltje. Wat kunstig toch van die vogels, om, met haast geen bouwstof, zoo'n mooi verstopplaatsje te maken.

Vlak bij het wilgenboschje ontdekken we nog een rietgorsnest met vijf eitjes, mooi paarsbruin met zwarte adertjes. We blijven nog een poosje op het land. Alles om ons heen is leven en beweging en dat nog wel op het heetste gedeelte van den dag.

In de verte vliegt een rietwouw geruischloos over de poelen. Die leelijke eierdief! Onze fotograaf raakt in vuur als hij hoort, wat zoo'n dier verslindt. De roofvogel waagt zich wat dicht bij de kolonie, maar dat bekomt hem slecht. Als een bende bezetenen stormen de meeuwen op hem aan, zoodat hij verblind en verdoofd zijn heil in een overhaaste vlucht zoekt. Zoo heel veel komen ze hier gelukkig niet voor.

We gaan wat in het land liggen, om wat uit te blazen en te luisteren naar het geloei van den roerdomp. Wat een geheimzinnig geluid is dat toch! Nooit hebben we een roerdomp gezien, maar elken keer als we hier komen, verveelt hij ons met zijn »oe! oe! «Ze komen maar zelden voor den dag en worden dan in den jachttijd wel eens geschoten. Bijna ieder jaar kan men er een in Leeuwarden bij een poelier zien liggen als een zeldzaamheid, en bij vergissing door een jager vermoord.

Na een bad in 't heldere water, aanvaardden we vroolijk den terugtocht en komen thuis vol van alles, wat we gezien hebben. 's Avonds zitten we alle drie in de donkere kamer te ontwikkelen. De kieken zijn gelukkig goed uitgevallen, wat wel voor een deel te danken is aan het prachtige weer. 's Nachts droomen we nog van nesten en roerdompen en zijn den volgende dag, als we zitten turen op sin. $2 A = 2 \sin. A$, $\cos A$, vast besloten nog eens Frieslands Oude Venen op te zoeken.

Leeuwarden.

(O. S. en J. K.)

